

DVADSIATA ŠIESTA NEDEĽA CEZ ROK C

S každou skupinou už roky, keď prechádzam na Olivovej hore popri kostole Dominus flevit, vždy stretávam zhrbeného, o palicu podopierajúceho sa starého človeka, ktorý drží v ruke plastový pohár a ustavične opakuje dva anglické výrazy: „*Prosím a dobrý deň.*“ Keby ho človek nepoznal, tak ho ľutuje s tým, ako je ťažko postihnutý. Lenže, opak je pravda. Dvakrát som ho z jeho strany nečakane videl, že je to zdravý, telesne vyrovnaný a nie zhrbený človek. Ako náhle ma zbadal, hneď sa zhrbil a bol z neho žobrák. Aj u nás máme podobných hercov, ktorí žobrujú pred kostolmi. Niektorí veriaci sa pohoršovali na kňazoch, ktorí v kostoloch vyhlasovali, aby im nedávali peniaze, lebo ich potom prepijú. Je veľmi ťažko rozlíšiť, či to takíto ľudia potrebujú, prečo sa stali bezdomovcami alebo či sa im ozaj nechce pracovať. Mnohí sú zo žobrania možno bohatší, ako tí, ktorí pracujú a musia živiť rodiny. Dajme si otázku: „*Čo by urobil Pán Ježiš, keby teraz prišiel v ľudskej podobe a videl by toto všetko?*“

Asi by sme dobre nepochopili dnešné evanjelium, keby sme si mysleli, že jeho najhlavnejšia myšlienka je posmrtný život. Nebo a zatratenie je odmena a dôsledok nášho života na zemi a nadovšetko následok našich medziľudských vzťahov. Preto najdôležitejšia myšlienka je vo vzťahu medzi boháčom a Lazárom a pritom si treba všimnúť, že poprednejšie miesto u boháča mali psy a nie ťažko chorý a chudobný Lazár. Všimneme si, že v dnešnom evanjeliu Pán Ježiš najviac vyčíta boháčovi jeho prehnané obliekanie sa do drahých šiat, prejedanie sa a zároveň mu vyčíta jeho lakomosť a tvrdosť srdca. Ved' Lazár chcel len odrobinky z jeho prebohatého stola, no psy mali väčšiu prednosť ako on. Preto medzi boháčom a Lazárom nebola len veľká priepasť vo večnosti, ale už aj tu na zemi.

Aké je pre nás poučenie z dnešného evanjelia? Pán Ježiš aj nás v tomto storočí varuje, že je nešťastím pre človeka, keď sa otrocky pripúta k pozemským veciam. Aby sme jeho úmysel vybadali, musíme si uvedomiť, že hlavnou postavou v dnešnom evanjeliu nie je Lazár, o ktorom je tu len niekoľko riadkov, ale že hlavnou postavou je boháč, o ktorom je tu dvadsať riadkov. Na boháčovom nešťastí nás chce Pán Ježiš poučiť, aké je nešťastie prilipnúť na pozemské veci. Pozrime sa na jeho nešťastie. Smrťou stratil všetko svoje bohatstvo. Na druhom svete nemá vôbec nič. Ani kvapku vody. Má prázdne ruky ako aj prázdnu dušu. Bohatstvo ho tak oslepilo, že nevidel nikoho iba svoj pôžitok, lebo myslel len na seba. Preto zabudol aj na nebeského Otca a na jeho príkaz lásky tak k nemu ako aj k blížnemu. Zabudol na tieto dva najdôležitejšie príkazy. K Pánu Bohu prechovával také isté NIE ako k ľuďom. V takomto položení ho prekvapila smrť. Až na druhom svete poznal svoj omyl. Ako rád by zmenil svoje NIE na ÁNO. Bolesť z omylu horí v ňom ako neuhasiteľný oheň a hryzie ho ako neodbytný červ.

Hľa, aký biedny je ten, ktorý prilipol k pozemským veciam. Toto je zmysel dnešného podobenstva. Nenahovárajte si, že sa nás toto podobenstvo netýka. Nenahovárajte si, že ved' nie sme boháči, nemáme veľa zlata a peňazí. Aj malá pozemská vec vie dakedy človeka pripútať k sebe. Sila pozemských vecí je taká príťažlivá a nebezpečná, že všetci potrebujeme varovanie, poučenie a posilnenie. Preto sa nečudujme, že aj boháč chce varovať svojich piatich bratov a prosí Abraháma, aby k ním niekoho poslal, aby ich varoval. Dajme si otázku: „*Kto sú tí piati bratia?*“ To sme my, ak by nás pripútať pozemské veci a zabudli by sme na Pána Boha a na svojich blížnych. Preto, to nedopušťme, ale upnime sa na Pána Ježiša, najmä počúvaním jeho evanjelia a slávenia svätej omše. Už dnes, aj tento týždeň začnime vo svojom živote uplatňovať, že Boh je naše pravé a najväčšie bohatstvo.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.